

Een roman schrijven is niet moeilijker dan je door het leven slaan

I

k voel me altijd nogal een sul als mensen me eerbiedig vragen hoe het schrijven van een roman nou eigenlijk in z'n werk gaat. Ik weet dat namelijk niet. Na dertig boeken beschik ik natuurlijk wel

over technische vaardigheden, zoals een timmerman ook weet dat een tafeltje gaat wiebelen als je de poten ervan ongelijk afzaagt. Maar hoe het kán dat je begint met niks en eindigt met driehonderd pagina's, dat is ook mij nog altijd een raadsel. Ik heb een kiem van een idee, soms is dat niet meer dan een enkel beeld of een sfeer, en daaruit ontwikkelt zich als vanzelf de rest. Opeens lopen er dan personages in mijn hoofd rond die elkaar het leven zuur maken of die met iets in het reine moeten komen, die hopen en vrezen en vrijen en vechten. Ja, er zijn schrijvers die van tevoren een heel verhaal kunnen uitdenken. Mij is dat nog nooit gelukt. Ik schrijf eerder zoals de lezer leest: ik weet van pagina tot pagina niet wat er gaat gebeuren en laat me daarbij graag overrompelen. Elke dag zit ik met rode wangen van de spanning achter mijn bureau: wat zal er nu weer zomaar uit de mist opdoemen en hoe gaat dit alles aflopen? Ik ga gewoon te werk als een wandelaar die zonder een kaart mee te nemen het huis verlaat. Benieuwd naar waar de weg me zal brengen. Het verbaast me altijd dat veel mensen

enigszins teleurgesteld reageren als ik zeg dat er niet veel meer bij komt kijken dan overgave en vertrouwen. Ze willen om duistere redenen liever horen dat schrijven een krachtsinspanning van jewelste vereist, en bovenal dat het een kwestie van weloverwogen planning en organisatie is. Als ik in de planning en de organisatie had gewild, dan was ik wel bij de KLM gaan werken. Bovendien: is het hele leven geen ongewis avontuur? Weet u 's ochtends bij het opstaan al hoe uw dag zal eindigen? Kunt u elke meevaller of tegenslag vooraf zien aankomen? Soms vloeien gebeurtenissen in ons leven organisch uit elkaar voort, maar net zo vaak slaan chaos, willekeur en toeval toe. We krijgen lang niet altijd wat we verdienen en we verdienen soms helemaal niet wat we krijgen. Meestal bewijzen we onszelf de beste dienst als we in staat zijn tot overgave en vertrouwen. Een roman schrijven is echt niet moeilijker dan je gewoon door het leven proberen heen te slaan. Telkens weer hoopvol onderweg naar een afloop die we nog niet kennen. We rommelen allemaal maar wat aan.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere *Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein

Xxxx

Z

Xxxx

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere Zin
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein